

ἜΣ ΤΟ ΦΤΕΡΟ

Φίλτατέ μοι Κύριε Κ. Φ. Σκόπε.

Στίχους; καὶ πάλιν, φίλτατε, γυρεύεις νὰ σοῦ γράψω,
ἀλλ' εἶναι τέτοιος ὁ καιρὸς ποῦ μοῦρχεται νὰ κλάψω.
Ἐν τούτοις, ἂν καὶ τήκωμαι ἀπὸ μελαγχολίαν,
διότι τῶρξ ἡ Ἑλλὰς ἀφῆκε τὴν Ἀγγλίαν,
θὰ καταστρώσω μερικὸς πρὸς χάριν σου καὶ μόνον,
εὐχόμενος εὐδαίμονα εἰς σὲ τὸν νέον χρόνον.

Μὲ τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ ὀγδοῶντα ἔξη,
βεβαίως θὰ ἐκέρβισες, καθὼς δὲν ἀμφιβάλλω,
κι' ἂν εἶσαι ὄντως βέβαιος πῶς πάλι θὰ σοῦ φέξη,
εὐθύς Ἡμερολόγιον νὰ ξεφουρνίσῃς κι' ἄλλο.
Αὐτὸ καὶ δίχως νὰ 'στὸ 'πῶ, θαρρῶ πῶς τὸ σκοπεύεις,
γιατὶ παντοῦ μὲ κυνηγᾷς καὶ στίχους μοῦ γυρεύεις.

Ἐχε ὑπ' ὄψει πάντοτε τὸ πῶς θὰ βγάλῃς κάτι,
καὶ γὰρ εἰσὶ πολῦτιμοι καὶ τῆς σχολῆς αἱ ὄραι,
ἡ ἔρημη σακκοῦλα σου ἄς 'βρίσκειται γεμάτη,
καὶ ἄρνε τούς παλαβοὺς νὰ γράφουν γιὰ ὄνορε.
Γιατὶ τῆς δόξης ἂν ζητῆς μονάχα τὸ στεφάνι,
ὀργήγορα τὰ λάχανα θὰ φᾶς τοῦ Δεληγιάννη.

Πολλοὺς ὡς τῶρξ συγγραφεῖς ἠρώτησα μὲ πόνον,
γιατὶ νὰ γράφουν πάντοτε χωρὶς κανὲν συμφέρον,
κι' ἐκεῖνοι μοῦ ἀπῆντησαν ὅτι συγγράφουν μόνον
γιὰ τὰς μελλούσας γενεὰς τῶν μεταγενεστέρων.
Ἄξιζει στέφανον αὐτός, ποῦ γιὰ τὸ μέλλον γράφει,
ἐν τούτοις τὰ βιβλία του μουχλιάζουν εἰς τὸ ράφι.

Καὶ τῶρξ πάλι φρόντισε σὰν πέρσιν ἐν τῷ ἄμα
γιὰ τὸ Ἡμερολόγιον τὰ δέοντα νὰ ψάλῃς,
καὶ γέμισε τῶν Ἀθηνῶν τὰ φύλλα μὲ βελκλάμα,
ἂν κέρδη πενταπλάσια ἐπιθυμῆς νὰ βγάλῃς.
δῶσε κι' ἐμὲ τὸν κόπο μου ἂν εἶναι ὀρισμὸς σου,
καὶ ὁ Χριστὸς μες πάντοτε νὰ εἶναι βοηθὸς σου.

Ἐν Ἀθήναις, 30 Σεπτεμβρίου 1886.

ΓΕΩΡΓ. Χ. ΣΟΥΡΗΣ.